

eiland diende vooral in verband met de strategische betekenis van Singapore een deel van Japan te blijven. Verlening van 'onafhankelijkheid' werd niet overwogen. De Japanners bestuurden het gebied, zoals ook de Britten hadden gedaan, via de inheemse sultans wier positie zij respecteerden maar die van hun kant gedwongen werden, alle Japanse aanwijzingen te volgen. Wat er aan verzet kwam, ging niet zozeer van de Maleiers als wel van de Chinezen uit die op Malakka, Singapore inbegrepen, de grootste bevolkingsgroep vormden: in '41 43% van de totale bevolking; de Maleiers vormden daar 41% van, de Brits-Indiërs 14%, de Europeanen 0,6%, de personen van Europees-Aziatische afkomst 0,4%, alle overigen 1%. De Chinezen, in het bestuursapparaat nauwelijks vertegenwoordigd, hadden een economisch overheersende positie: de detailhandel was geheel in hun handen, de lichte industrie en de groente-teelt waren dat grotendeels en zij bezaten een aanmerkelijk deel van de tinmijnen en de rubberplantages – de beleggingen van de Chinese bevolkingsgroep (die overigens voor het overgrote deel uit eenvoudige arbeiders bestond) waren bijna zo groot als de Britse beleggingen.

Terwijl de Maleiers, bij wie weerstanden bestonden zowel tegen het Britse koloniale gezag als tegen de Chinezen, over het algemeen geen behoefte hadden, zich tegen de Japanners te verzetten, waren de Chinezen die van '37 af van harte hadden meegeleefd met het wel en wee van China, uitgesproken anti-Japans (en die gevoelens zouden slechts versterkt worden door de talloze wreedheden jegens Chinezen welke door de Japanners onmiddellijk na de verovering van Singapore werden bedreven). In die Chinese bevolkingsgroep was in de jaren '20 een communistische partij tot ontwikkeling gekomen; zij bestreed het Britse koloniale bestuur (de partij werd verboden en talrijke communisten werden geïnterneerd) maar wijzigde haar houding na de Duitse invasie van de Sowjet-Unie (22 juni '41). Er bestond toen in Singapore al een bureau van SOE en dat bureau ging er in juli toe over, Chinezen op te leiden voor sabotage- en guerrilla-operaties – sommige recruten van SOE kwamen uit de kringen van aanhangers van Tsjiang Kai-sjek, de meesten evenwel waren communisten die in het licht van de nieuwe situatie uit hun detentie waren ontslagen. Van die vrijgelatenen trad ook een deel toe tot een uit Chinezen bestaande militaire formatie die bedoeld was om aan de conventionele oorlog deel te nemen: de naar haar commandant, J. D. Dalley, een Brits politie-officier, genoemde *Dalforce*.

Die *Dalforce* weerde zich geducht tijdens de Japanse opmars op Malakka – verscheidene leden ervan die niet in Japanse handen vielen (alle krijgsgevangenen uit de *Dalforce* werden door de Japanners doodgescho-